

Om olika typer av resenärer

När man reser mycket träffar man olika typer av resenärer. Utan att ha några som helst fördomar kan man ändå dela in dem i olika typer. Vi har följande huvudtyper:

1. Affärsresenärer
2. Familjer
3. Pensionärer
4. Tågluffare

För att börja med de sist nämnda så är det i regel en samling unga flickor, iförda ryggsäckar som är minst lika stora som dem själva. De tjattrar en massa konstiga språk, fast mest engelska, och tyx konstant sitta och äta kex av utländsk härkomst eller dricka, likaledes utländskt, mineralvatten.. De har en konstig förmåga att fylla upp precis allt som går att fylla upp. De brukar inte vara speciellt långvariga eftersom de stiger av vid nästa station. Det är nämligen så att Interrail-kortet gäller endast på tåget som går på lördag morgon mellan Emmaboda och Karlskrona. Detta tåg är numera ersatt med landsvägsbuss och då Interrailkortet inte gäller på buss, kan de inte åka där heller. Följaktligen måste de stackars tågluffarna köpa ägg, s.k. till-ägg, för att kunna åka. Då de inte har nåågon som helst aaning om detta och i övrigt inte har några pengar (de har gått åt till Interrailkortet) måste de stiga av på nästa hållplats. Därför ser man dem sällan ovanför Skånes norra gräns.

Affärsresenärerna känner man igen på kostymen och juppinallen. De kan indelas i några olika huvudtyper. Först har vi den jäktade försäljaren. Han sätter sig genast på sin plats, tar fram nallen och en 5 cm tjock time manager och sätter igång och ringer. Samtalen inleds alltid med: "Hej, det är xhhde! " I utbildningen till försäljare ingår nämligen att lära sig uttala sitt namn så att de är helt obegripligt för alla utom personen i andra ändan av en telefon. Det handlar alltid om ett möte, som var avtalat, men som måste flyttas. På så sätt kan den stackarn hålla på att flytta möten i flera timmar. Alla flyttningar förs noga in i time manager och alla samtalen noteras noga. Tydligen har han provision för varje kundkontakt. Den riktigt avancerade försäljaren har mörk kostym och pratar engelska. Fast en gång hände det väldigt pinsamma att telefonen ringde mitt under ett pågående samtal. Försäljaren tystnade, sa sedan något om "switch to the other channel" och sa därefter endast "Uhu...", "Uhu..." och "OK!". Så lade han ifrån sig telefonen.

Affärsgubbar reser ibland i gäng. Det är i regel medelålders män i ljusa kostymer och med en omisskännelig air av bilhandlare omkring sig. De brer i

regel ut sig över en fyraplatsers bordplats och belamrar bordet med diverse PM, Memos och pärmar. Det finns oxå den obligatoriska nallen och en miniräknare. På morgonen diskuterar alltid detta gäng hur mycket de ska våga ta betalt och på eftermiddagen eller kvällen, brukar alltid höxta hönset bjuda på öl eller vin för att fira en god affär. Då släpper hämningarna och man blir mycket bullriga och skämten flödar. Som vanligt koncentrerar de sig mera på det som är under livremmen än det som är över.

En speciell affärsgubbe är affärskvinnan. Hon är i 40-årsåldern, har glasögon, är mycket elegant klädd och åker alltid ensam. Hon sitter hela tiden och läser i något PM och gör anteckningar bredvid. Hon utstrålar effektivitet och kompetens i varje tum och man förstår att här har vi en kvinna som vet vad hon vill och som är kapabel att uppnå det. Jag brukar alltid sätta mig i en annan kupé, då sådana exemplar är i farten. Man kan aldrig veta...

En helt speciell typ av resenär är pendlaren. Denne är svår att känna igen, om man inte vet vad man ska titta efter. Pendlaren åker alltid med lätt packning, i regel en fjällräven ryggsäck. Ho(a)n kommer antingen i sista sekunden eller en halvtimme innan. Den som kommer i god tid, gör det för att man vill vara förberedd på alla eventualiteter, såsom punktering, jordbävning, strömavbrott etc under färden hemifrån till stationen. När nu inget av detta inträffar kommer vederbörande en halvtimme för tidigt. En annan anledning till att komma tidigt kan vara att pendlaren vill vara först i kön. Det gäller speciellt för dem som pendlar via båt, eftersom man där inte har numrerade platser.

Skulle man missa pendlaren vid påstigandet känner man absolut igen honoom vid avstigandet, för då står han alltid först i kön. Antingen är det för att inte missa nästa förbindelse eller så är för att komma hem så fort som möjligt.

Ett annat kännetecken på pendlaren är att ho(a)n inte ser något av det som händer omkring. Vederbörande är helt inkrökt i sig själv ("incurvates in te"), helt enkelt för att inte tröttas ut av alla intryck ho(a)n annars skulle få ta emot.

Låt oss nu överge dessa professionella resenärerna och komma in på familjeresenärerna. De allra flesta är ensamma mammor med ett eller två barn. Familjen har i regel tre eller fyra platser fördelade på två stolsrader. I bästa fall kan det vara en bordplats. Är det fråga om två stolsrader, finns det bara en fönsterplats och där vill naturligtvis båda ungarna sitta. Mamman brukar kasta oroliga blickar omkring sig och uppgivet och håglöst föreslå smådjävlar att de ska turas om. Men naturligtvis ska i så fall båda börja och

den som redan råkat erövra platsen har ju då suttit där "i flera timmar" och bör, enligt kontrahentens högljudda mening snarast lämna sin plats! För övrigt brukar ungarna stå upp på sätena och hoppa upp och ner, ibland trakasserar de sina medpassagerare genom att högljutt fråga sin mamma sådana frågor som "Varför har den farbrorn inget hår?", "Har han inget hår på snoppen heller?", "Varför har den tanten så stor mage?". Mamman brukar viska till dem att de ska vara tysta, ibland hotar hon med konduktören eller "om du inte är tyst får du gå av tåget!" Men inte fan går ungen på den finten! Det enda som hjälper är om någon av resenärerna omkring ingriper och strängt säger till ungarna att göra som deras mamma säger och hålla käft! Den stackars modern har därefter inte kvar något självförtroende alls och klarar inte ens av att läsa sitt horoskop för nästföljande vecka.

Mamman tyx viadre alltid anser att så fort man stiger på tåget blir man vrålhungrig och hon brukar bulla upp med smörgåsar, frallor, keso och kalla köttbullar. Till detta drickes så diverse saft och juice, alltid ur fantasifullt kolorerade plastmuggar med lock. Så fort man hittat sina platser och innan ungarna ens hunnit sätta sig undrar den fromma modren om de inte är hungriga och vill ha en smörgås. Oavsett vad barnen säger, eller om de ens hört det, så dukas det fram på det minimala bordet. Tydligen är det så att en normal måltid hemma hos brukar ta mellan 6-8 timmar, för det är vad det tar att åka till Sthlm.

Skulle fadren vara med i denna situationen, så inskränker hans roll sig till att med jämna mellanrum säga till ungarna att de ska lyda sin mamma, varefter han sjunker ner i någon sorts nirvarnaliknande tillstånd, endast avbrutet då han tar en klunk av sin burköl.

Vi har dock den gudomliga mamman. Hon kommer in med ett helgonlikt uttryck i ansiktet, man ser tydligt att hon inte är av denna världen. Ungarna sätter sig snällt och tyst på sina platser, mamman har koll på all packning och tar fram en sagobok och den obligatoriska mackan med kalla köttbullar och läser sagor för sina små barn allmedan de storögt mumsar i sig sina kalla och vämjeliga köttbullsmackor. När sagan är slut tar de små änglarna fram papper och penna och börjar rita diverse märkliga krumelurer.

(to be continued...)

Här kommer min fortsättning om olika resenärstyper.

Snipan (OBS: Endast ett p!)

Detta är en kvinna av obestämbart ålder, med rött hår, glasögon och hästansikte, iförd engelsk, smårutig, tweedkjol, grön jumper och rejäla lågskor. Snipan är mycket förnumsig, vet allting bättre än alla andra och kommenterar gärna sina medresenärer till sitt eventuella sällskap. Sådant är inte så vanligt eftersom snipor i till sin natur och därtill nödd och tvugna är enstöringar. Hon brukar sitta och läsa en aktad utländsk tidskrift med grått tråkigt omslag och en titel som börjar med "Journal of..." Man känner igen en snipa på hennes karakteristiska snörpande på munnen. Det är en gest hon lagt sig till med eftersom hon inte har någon att tala med, men ändå måste ge sin åsikt till känna. I sitt snörpande kan snipan uttrycka alla nyanser mellan förakt, bottenlöst förakt och totalt och fullständigt avståndstagande.

Den perfekta pappan

Detta är ett mkt sällsynt exemplar, men jag har faktiskt mött honom en gång. Han var i 35-årsåldern, solbränd, glimten i ögat och varenda normalt funtat fruntimmer började genast stöna om hon kom inom 10 meters avstånd. Fast just i den vagnen var det bara affärsgubbar och två snipor som för ovanlighetens skull var i sällskap med varandra. Den perfekta pappan hade sin 4-åriga dotter med sig. Hon omväxlande satt och stod på fönsterplatsen bredvid sin pappa. Det som först slog mig var att packningen var stort sett obefintlig, den inskränkte sig till en plastpåse med ett papraply i. Inga kassar, inga mackor med kalla köttbullar, inga leksaker. Nej, pappan berättade istället sagor! Och då jag säger berättade menar jag verkligen berätta! Han höll visst på med något som påminde om Törnrosa, men den var omsatt till modern miljö. Här var det riksdag och talman och Göran Persson istället för kungar, prinsar och prinsessor! Ja, dvs, prinsessan Victoria var visst med på ett hörn tror jag. Han berättade högt och tydligt så hela vagnen hörde det och det var en perfekt upplagd lektion i svensk statsförvaltning. Berättelsen slingrade sig fram på helt oförutsedda vägar i och med att flickebarnet ofta frågade om en mängd olika saker och alltid fick ordentliga, utförliga och pedagogiska svar av pappan. Man kom till och med in på metoder för barnbegränsning och förhindrade av spridning av aids. Vid detta avsnitt började de två sniporna snörpa på munnen och viska med varandra allt under det att de glodde på pappan. Brottstycken av deras konversation letade sig fram till mina öron (jag satt precis bakom): "...skulle förbjudas... har aldrig hört något värre... pedofiler... borde egentligen anmäla... sociala myndigheter... stackars barn" Men pappan hörde inget och när sniporna strax gick av log han så

hjärtevarmt mot dem att varje normal kvinna skulle bli en våt fläck på golvet. Men så icke sniporna! Ivrigt snörpande på munnen och gloende i taket steg de av det förfärliga tåget!

Den egotrippade besserwisseren

Detta är en tjock och fet karl, som vet allting bättre än alla andra och som alltid, vare sig det behövs eller inte talar om det. Om man till honom säger att det är dåligt väder blir svaret: "Jag sa till Pohlman att när se de små grå ulliga molnen i öster så blir det alltid regn och sedan dess har han inte missat en enda prognos!" Säger man att det är mycket folk på tåget berättar han om hur han sagt till SJ att ändra i bokningssystemet och se vilket resultatet blir: Fulla tåg, som genererar massor av intäkter till staten!

Som utanförstående skall man passa sig för att inleda en konversation med en sådan människa, ty han kommer oavbrutet att tala i 6 timmar om sin egen förträfflighet och hur världen utan honom fullkomligt skulle gå under! Tjocka, feta karlar med ett självbelåtet flin och tjocka glasögon, beware, ty det är egotrippade besswewisserer!

Gumman med svärsonen

Detta är urtypen för en snäll och oförarglig gumma, man ser nästan sagans gumma med schalet, korg på armen och böjd rygg framför sig. Men oj vad man bedrar sig! Minsta anledning och kärringen sätter igång och lovprisa, inte Herren Gud, men väl sin svärson! Ack, vad detta exemplar är vidunderligt, fullkomligt och rent otroligt märkvärdigt! Om han bara hade sagt till kungen så hade han fått nobelpriset! Förmannen på den fabrik där han jobbade sade att han aldrig nånsin under sin 25-åriga tid som arbetsledare sett någon som denne man! När konduktören kommer och klipper biljett får han veta att gummans svärson minsann också hade jobbat som konduktör och att han klippte biljetterna så fint, så fint, så själve landshövdingen hade berömt honom för väl genomfört klipp!

En gång hamnade en bufflige besserwisser och en gammal gumma med svärson i samspråk med varandra. Oj, vilken kamp, vilken fröjd, vilken glädje det var att få ta del av denna våldsamma, verbala kraftmätning. Gumman började med att säga hennes svärson minsann varit med att göra tåget vi åkte med och det kunde man minsann känna så mjukt och fint det gick och... varpå den bullrige besserwisseren genast förklarade att när han såg ritningarna, insåg han genast att det var minst 87 olika konstruktionsfel och han hade påpekat dem allihop. Man hade tagit hänsyn till en del av dem,

men... så sa gumman att hennes svärson hade minsann sett att det var fel på ritningarna, men som den duktige yrkesman han var hade han rättat till dem och... så höll de på en lång stund! Gummans svärson hade kunnat komma in vid universitet när han ville och besserwisseren hade kunnat avlägga doktorsexamen om han bara hade lyft ett lillfinger, gummans svärson kom ihåg alla ritningar han nånsin hade sett och besserwisseren hade ett sånt fantastiskt minne att han aldrig nånsin glömde en enda siffra, vilket han bevisade genom att rabbla upp telefonnumren till alla sin älskarinnor! Ja, striden var oerhört jämn och inge ville ge sig. Kärringen tjatade om sin svärson och buffeln berömde sig själv. Till sist satte gumman in vad hon trodde skulle vara den slutliga stöten, hon började berätta om hur hennes svärson skadat sig i arbetet och fastän han stort sett redan var död, avskriven och låg i kistan så hade han fortsatt att jobba och läkarna hade aldrig nånsin sett något liknande och till sist hade de förbjudit honom att gå till jobbet och förtidspensionerat honom. Och då kom den busige besserwisseren på en sak och frågade den goda gumman:

– Hör du, var sa du att din svärson jobbade?

Gumman anade nu att segern var inom räckhåll eftersom hon faktiskt fått buffeln att prata om nånting annat än sin egen förträfflighet, så hon upplyste glatt att det var på ASEA traction AB.

– Jaha, ja det känner jag till! Vad sa du han hette?

Nu började gumman ana lite oråd, men hon var fortfarande så säker på sin seger att hon sa han hette Anders Persson (eller vad det nu var!). Och då sa gubbfan:

– Ja, han känner jag till! Jag var förman på den avdelningen där han jobbade, men jag kommer inte alls ihåg det så. Han klämde visst lillfingret i en press och fick amputera yttersta leden och det blev en massa rabalder om kring det hela. Ja, han levde så mycket djävul att vi blev tvugna att avskeda honom!

Och så lutade sig den tjocke och fete tillbaka och började le åt sin seger. Men gumman var seg, hon tog bara räkning till åtta, reste sig sedan och undrade lent och honungsmjukt:

– Är du alldeles säker på det? Vilket år var det?

Nu insåg gubben sitt misstag, han harklade sig, blev lite osäker och sa nånting om att han inte riktigt kom ihåg det, men troligen hade det varit nån

gågn på 80-talet eller kanske på 90-talet, nej han visste inte! Och då klämde gumman till med:

– Jaså, jag tyckte du nyssens sa att du hade så fenomenalt minne!

Pang, där gick gubbfan ner för räkning! Han samlade snabbt ihop sina prylar och sa att han måste gå av tåget nu, fast det inte skulle stanna förrän om 15 minuter! Själv passade jag på att gå på muggen och tur var det, för när jag kom tillbaka hade kärringen haffat en annan medpassagerare och börjat berätta om sin dotterson...

Här fortsätter min berättelse om olika resenärer

Punkaren

Denna företeelse träffar man mest på vid lokala transporter, men ibland kan vederbörande förirra sig in på ett regionaltåg. I regel är det en han, iförd högljutt dunkande freestyle, grå bomullsjacka med uppdragen kapuschong, solglasögon och svarta jeans, med skrevet nånstans i höjd med knäna och i kläderna i övrigt fem nummer för stora. Denna märkliga uppenbarelse kommer in i vagnen, vråker sig ner på en plats i en sådan 45° halvlutande ställning att naprapater och andra kotknackare ser sin marknad fördubblas och kommer dem att omedelbart rusa till telefonen för att köpa grannfastigheten – ja, det gäller ju att utvidga kliniken! Där sitter han sedan insjunken i trans och nickande i takt med freestylens klirrande dunk. Men det brukar inte bli speciellt långvarigt, efter en eller höxt två stationer reser han sig plötsligt upp och kliver av tåget och alla drar en lättnadens suck!

Skvallerkärringarna

Dessa uppträder alltid parvis, där en av dem är prataren och den andre är lyssnerskan. Rollerna kan ibland bytas men är lika fixa och fasta som rollerna i rederiet. Prataren har ofta en indignerat ansiktsuttryck och berättar om något på jobbet där jämt och ständigt frasen "...och så kan jag ju inte ha det! Det kan jag inte!" återkommer åtföljt av ytterligare någon grad av ökad indignation och understött av lyssnerskan som ivrigt håller med, nickar och säger "Nej, det kan du i...". Längre hinner hon inte för prataren är då återigen igång och berättar om ytterligare oförätter och stämplingar mot sin person. Ja, världen framställs som en jämmerdal, där alla svurit sig samman mot detta stackars rättfärdiga fruntimmer, som tyx vara den enda som riktigt vet hur saker och ting verkligen ska vara!

Denna rättfärdighet understrykes ytterligare med att prataren då och då förtroligt lutar sig mot lyssnerskan, sänker rösten något och väser fram " Och det ska jag säga dig..." eller eventuellt "Och då sa jag till henne att..." Ja, på detta vis fortsätter det, timme efter timme, denna stackars, stackars människa, ack hur beundransvärd är hon inte som klarar av att bära alla dessa oförätter, förbiseenden och oegentligheter. Vad är det för arbetsplats som tillåter allt detta? Hunnen så långt i mina funderingar, inser jag att kärringarna har bytt roller och nu är det den andra som är i farten!

Fnittermajorna

Detta är ett gäng tonårsflickor som i samlad trupp kommer på tåget, ockuperar ett större område och som högljutt börjar fnittra. När medpassagerarna vänder sig om för medlest ogillande blickar, menande höjningar av ögonbrynen och andra plastiska gester försöka få tyst på dem ökar fnittret till oanade höjder, flickorna överfalls av paryxmer, viker sig dubbla och höjer fnitternivån ytterligare 3 grader. Man är nu helt övertygad om att det är tekniskt och fysiologiskt omöjligt att fnittra ännu mera – men se då kommer konduktören! Aldrig att jag kunde ana att det lilla ordet "biljetterna" kunde vara så roligt! Mona Sahlin på sin tid påstod ju att hon älskade att betala skatt och dessa fnittermajor måste äääääälska att visa biljetterna! Fnitternivåerna når nu sådana höjder att passagerarna från de andra vagnarna kommer in för att se vad som står på och befolkningen i stugorna längs järnvägen kommer ut för att bevittna det som de tror är en rituell avrättning av muslimska invandrare, men som alltså i själva i verket bara är några tonårsflickor som visar sina biljetter!

Det äldre paret

Detta är snarare motsatsen till fnittermajorna. Det är den äldre damen, som tar hand om sin man, den äldre mannen. Det börjar redan på perrongen. De kommer i mycket god tid, och tar mycket noga reda på från vilken plattform tåget ska gå, var någonstans i tåget deras vagn ska gå och vart den stannar. Detta är alls icke någon trivial process, ty hur ska man kunna vara säker på att plats 18 och 19 i vagn 15 verkligen är bredvid varandra och inte istället är platserna 15 i vagn 18 och 19? Och hur ska man kunna vara säker på att plattformsskylt "C" verkligen är ett "C" och inte ett "D" där strecket trillat av och man vänt skylten bakochfram? Och alltid är det damen som högljutt funderar och försöker ta reda på medan mannen bara muttrar nånting och på annat vis uttrycker sin oro för att så var det ju inte när han senast åkte tåg på

30-talet! Ja, det slutar alltid med att man gemensamt konstaterar att det är så mycket nytt nuförtiden!

Väl komma på tåget är man mycket noga med att sitta på sina reserverade platser även om tåget i övrigt skulle vara tomt. Men som sagt att hitta plats 18 och 19 i vagn 15 kan vara nog så svårt!

Idag råkade jag ut för något riktigt trevligt! Medan jag väntade på tåget och min vana trogen spankulerade omkring på perrongen så får jag syn på en ny resenärstyp, rotaryanen, en äldre herre iförd mörk kostym med klubbmärke på bröstfickan. Han var säkert frimurare också! Själv hade jag svarta långbyxor, en blågrårandig skjorta, ryggsäck och som kronan på verket: en halmhatt med blommigt hattband! Dessutom hade jag mörka solglasögon. Så nog såg jag skum ut, den stackars karln glodde stort och trodde väl att jag minst var luffare. Han höll sig hela tiden inom fem meters avstånd för att riktigt få njuta av min åsyn. Ja, egentligen var han närmare än så, för han envisades med att större delen av tiden stå på en halvmeters avstånd. Han var kanske bög också, vad vet jag! Eller så hade jag råkat göra något hemligt frimurartecken helt oavsiktligt.

Nå, tåget inkom och vi påklev. Det visade sig att vi skulle sitta i samma vagn, mittemot varandra på var sin sida om gången. Nu är det så att när jag kommer på tåget utvecklar jag en frukttansvärd effektivitet. Jag går målmedvetet direkt fram till platsen, kränger i en enda snabb rörelse av mig ryggsäcken på sätet närmast gången, samtidigt som jag fäller ner andra bordet och lägger biljetten där. Så fort ryggsäcken är av sätter jag mig närmast fönstret samtidigt som jag flyttar biljetten till det andra bordet, vilket i samma rörelse nerfälls. Jag öppnar väskan, tar fram datorn och trycker på startknappen. Sedan tar jag fram mitt årskort och lägger det på bordet bredvid mig där biljetten redan finns. Först därefter ser jag mig om. Då brukar tåget precis starta från stationen. Och där står gubben bredvid och glor som en nyuppdragen torsk! Munnen är öppen som en logdörr i midsommartid, ögonen tyder på långt framskridet stadium av struma, ja det dröjer länge innan han märker att jag stint stirrar honom i ögonen. Men då blir han generad, skakar lite lätt på huvudet och sätter sig ner. Just nu sitter han och glor på mig lite grand ur ögonvrån och undrar vad jag är för en figur. Plötsligt blev ju luffaren en effektiv ja vad det nu än var!

En annan resenär jag inte berättat om (tror jag) är min svärmor. Hon utgör en helt egen typ utan all like. Så här går det till då hon ska resa till sin dotter i Stockholm.

Min svärmor är en mycket trevlig svärmor! Vi kommer alldeles utmärkt väl överens och har samma intresse för Monthly Pyton, Fawly Towers och annan engelsk humor. Men min svärmor är också världens mest tankspridda och glömska människa. När hon kommer på besök till oss har hon sina grejor i en röd väska, som hon sätter någonstans och när hon efter 15 sekunder behöver något ur den så är den spårlöst försvunnen. Hon går därefter omkring i en kvart och söker efter denna väska. Sedan håller hon på i en halvtimme och klagar med jämna mellanrum över att hon tappat bort denna förbaskade väska där hon har nånting hon skulle visa oss. Nå, till sist tröttnar jag och går bort till dörren och hämtar väskan där den stått hela tiden. Sådan är min svärmor!

När hon ska ut och resa ska hon alltid ha med sig halva lägenheten. Förutom den vanliga packningen ska hon ha med sig:

1. En nattlampa
2. Förlängningssladd till denna
3. Adapter till kontakten eftersom lampan är köpt i Italien och min svärmor fått för sig att italienska kontakter inte passar i svenska. Fast det är tvärtom!
4. Två extra kuddar
5. Tre tjocka extra skumgummistücken att lägga ovanpå madrassen.
6. Komplet vinter- och sommarutrustning oavsett årstid.

Detta är hon mycket medveten om och säger varje gång att hon ska inte ha med sig så mycket, men när hon ska åka är det som vanligt: En stor resväska, två bagar, tre papperskassar och fyra andra lösa kollin. När hon ska till Stockholm brukar hennes son, dvs min svåger köra henne till stationen. Min svåger brås på sin far, som aldrig kunde hålla tiden. Min svåger kommer alltid minst en timme för sent oavsett vad det är. En gång lyckades han minska förseningen till 30 minuter och det var på hans eget bröllop. Nå, denna person skall alltså köra min svärmor till tåget och han lovar alltid att komma i mycket god tid. Följaktligen kommer de rusande uppför trappan precis när tågmästaren ska ge klartecken för avgång och min svärmor och hennes 18 kollin kastas in i sista vagnen. Fast en plastkasse brukar bli kvar på perrongen.

Ja, så ska ju min svärmor visa biljett och då börjar hon rota i sin stora handväska. Nej visst, biljetten stoppade hon ju på ett annat ställe för att säkert komma ihåg den. Det var nog i botten på resväskan. Så hon öppnar den, rotar genom allting men hittar ingen biljett. Tågmästaren har nu situationen helt klar för sig och säger att ho(a)n skall återkomma. Min svärmor söker genom alla sina väskor, men hittar naturligtvis biljetten i

innerfacket i handväskan. Att få igen alla de proppfulla väskorna är inte det allra enklaste, men efter några stationer brukar det ha ordnat sig. Svärmor står nu i sista vagnen och har naturligtvis sittplats i den första så hon måste ta sig och sina 18 kollin genom hela tåget. Det går bra, fränsett att två handtag går sönder, resväskan öppnas tre gånger och alla trosor, linnen och sådant trillar ut på golvet. Jovisst, de lösa kassarna river hon upp på någon krok som sticker ut. Min svärmor är nämligen fenomenal på att ha sönder saker och ting. Hon borde ta jobb som produktprovare. Vi ha fyra olika säkerhetsgrader: Vanlig säkerhet, barnsäkerhet, ingenjörssäkerhet och så svärmorssäkert. Om det överhuvudtaget är möjligt att ha sönder någonting så har hon det, hon är ett fenomen i den vägen!

Så när hon nu äntligen är framme vid sin plats med 17 kollin och ett i lösa delar i famnen så sitter det redan en person på hennes plats. Och han har giltig biljett också! För det visar sig att min svärmor bokar biljett till dagen innan! Ja, nog är det ett äventyr att resa!